Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 30ής Μαΐου 2013*

«Αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις — Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ — Άρθρα 27, παράγραφος 4, και 28, παράγραφος 3, στοιχείο γ′ — Ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και διαδικασίες παραδόσεως μεταξύ κρατών μελών — Κανόνας της ειδικότητας — Αίτημα διευρύνσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως που δικαιολόγησε την παράδοση ή μεταγενέστερο αίτημα παραδόσεως σε άλλο κράτος μέλος — Απόφαση της δικαστικής αρχής του κράτους μέλους εκτελέσεως που παρέχει τη συγκατάθεση — Ένδικο βοήθημα συνεπαγόμενο ανασταλτικό αποτέλεσμα — Επιτρεπτό»

Στην υπόθεση C-168/13 PPU,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως βάσει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Conseil constitutionnel (Γαλλία), με απόφαση της 4ης Απριλίου 2013, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 9 Απριλίου 2013, στο πλαίσιο της δίκης

Jeremy F.

κατά

Premier ministre,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), πρόεδρο τμήματος, Γ. Αρέστη, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev και J. L. da Cruz Vilaça, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Wahl

γραμματέας: V. Tourrès, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 7ης Μαΐου 2013,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο F., εκπροσωπούμενος από την C. Waquet, avocate,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις E. Belliard και B. Beaupère-Manokha καθώς και από τον G. de Bergues,

— η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Smolek,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τη J. Kemper και τον T. Henze,

— η Ιρλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον E. Regan,

— η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. Schillemans,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους W. Bogensberger και R. Troosters,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των άρθρων 27, παράγραφος 4, και 28, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ L 190, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ L 81, σ. 24, στο εξής: απόφαση-πλαίσιο).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο επείγοντος ερωτήματος συνταγματικότητας που υπέβαλε το Cour de cassation (Γαλλία) [ανώτατο ακυρωτικό δικαστήριο], στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως του F. κατά της αποφάσεως της 15ης Ιανουαρίου 2013 του ανακριτικού τμήματος του cour d'appel de Bordeaux (Γαλλία) [εφετείου του Bordeaux], που παρέχει τη συγκατάθεσή του σε αίτημα των δικαστικών αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου περί διευρύνσεως της αιτηθείσας παραδόσεως, ώστε να περιλάβει αξιόποινη πράξη τελεσθείσα πριν από την παράδοσή του, διαφορετική από εκείνη που είχε δικαιολογήσει το αρχικό ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως σε βάρος του, εκδοθέν από το Crown court at Maidstone (Ηνωμένο Βασίλειο).

Το νομικό πλαίσιο

Το διεθνές δίκαιο

3 Υπό τον τίτλο «Το δικαίωμα στην προσωπική ελευθερία και ασφάλεια», το άρθρο 5 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), ορίζει ότι:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα εις την ελευθερίαν και την ασφάλειαν. Ουδείς επιτρέπεται να στερηθή της ελευθερίας του ειμή εις τας ακολούθους περιπτώσεις και συμφώνως προς την νόμιμον διαδικασίαν:

[…]

στ) εάν πρόκειται περί νομίμου συλλήψεως ή κρατήσεως ατόμου επί σκοπώ όπως εμποδισθή από του να εισέλθη παρανόμως εν τη χώρα, ή εναντίον του οποίου εκκρεμεί διαδικασία απελάσεως ή εκδόσεως.

2. Παν συλληφθέν πρόσωπον δέον να πληροφορήται, κατά το δυνατόν συντομώτερον και εις γλώσσαν την οποίαν εννοεί, τους λόγους της συλλήψεώς του, ως και πάσα διατυπουμένην εναντίον του κατηγορίαν.

[…]

4. Παν πρόσωπον στερούμενον της ελευθερίας του συνεπεία συλλήψεως ή κρατήσεως έχει δικαίωμα προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, ίνα τούτο αποφασίση εντός βραχείας προθεσμίας επί του νομίμου της κρατήσεώς του και διατάξη την απόλυσίν του εν περιπτώσει παρανόμου κρατήσεως.

[…]»

4 Το άρθρο 13 της ΕΣΔΑ, που επιγράφεται «Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής», ορίζει τα εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίαι παρεβιάσθησαν έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων τους.»

Το δίκαιο της Ένωσης

5 Από την ανακοίνωση σχετικά με τις δηλώσεις της Γαλλικής Δημοκρατίας και της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας όσον αφορά την αποδοχή εκ μέρους τους της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου να αποφαίνεται με προδικαστικές αποφάσεις επί των πράξεων που αναφέρονται στο άρθρο 35 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* στις 14 Δεκεμβρίου 2005 (ΕΕ L 327, σ. 19), προκύπτει ότι η Γαλλική Δημοκρατία προέβη σε δήλωση κατά την παράγραφο 2 του άρθρου αυτού, με την οποία αποδέχθηκε την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να αποφαίνεται σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 35, παράγραφος 3, στοιχείο β′, ΕΕ.

6 Κατά το άρθρο 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 36 σχετικά με τις μεταβατικές διατάξεις, που έχει προσαρτηθεί στη Συνθήκη ΛΕΕ, τα έννομα αποτελέσματα των πράξεων των θεσμικών και άλλων οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης οι οποίες εκδόθηκαν δυνάμει της Συνθήκης ΕΕ πριν από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης της Λισσαβώνας διατηρούνται έως ότου οι πράξεις αυτές καταργηθούν, ακυρωθούν ή τροποποιηθούν κατ' εφαρμογήν των Συνθηκών. Κατά το άρθρο 10, παράγραφος 1, του ίδιου πρωτοκόλλου, οι αρμοδιότητες του Δικαστηρίου δυνάμει του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ, όπως είχε πριν από τη Συνθήκη της Λισσαβώνας, παραμένουν αμετάβλητες όσον αφορά τις πράξεις της Ένωσης που εκδόθηκαν πριν από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης της Λισσαβώνας, συμπεριλαμβανομένων των τομέων στους οποίους έχουν γίνει αποδεκτές δυνάμει του άρθρου 35, παράγραφος 2, ΕΕ.

7 Οι αιτιολογικές σκέψεις 5, 7, 8, 10 και 12 της αποφάσεως-πλαισίου έχουν ως ακολούθως:

«(5) Ο στόχος που έχει θέσει η Ευρωπαϊκή Ένωση, να αποτελέσει ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, συνεπάγεται την κατάργηση της έκδοσης μεταξύ κρατών μελών και την αντικατάστασή της από σύστημα παράδοσης μεταξύ δικαστικών αρχών. Εξάλλου, η εισαγωγή ενός νέου απλουστευμένου συστήματος παράδοσης προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα, προς το σκοπό της εκτέλεσης καταδικαστικών ποινικών αποφάσεων ή ποινικής δίωξης επιτρέπει να αρθούν η πολυπλοκότητα και το ενδεχόμενο καθυστερήσεων που είναι εγγενή στις ισχύουσες διαδικασίες έκδοσης. Οι κλασικές σχέσεις συνεργασίας που ισχύουν μέχρι σήμερα μεταξύ κρατών μελών θα πρέπει να δώσουν τη θέση τους σε σύστημα ελεύθερης κυκλοφορίας τόσο των προδικαστικών όσο και των οριστικών ποινικών αποφάσεων, σε έναν χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.

[…]

(7) Δεδομένου ότι ο στόχος της αντικαταστάσεως του πολυμερούς συστήματος εκδόσεως το οποίο έχει δημιουργηθεί επί τη βάσει της ευρωπαϊκής σύμβασης εκδόσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1957 είναι αδύνατον να επιτευχθεί επαρκώς από τα κράτη μέλη ενεργούντα μονομερώς και, συνεπώς, λόγω της διαστάσεως και των αποτελεσμάτων της, δύναται να επιτευχθεί καλύτερα στο επίπεδο

της Ένωσης, το Συμβούλιο δύναται να εγκρίνει μέτρα, σύμφωνα προς την αρχή της επικουρικότητας, όπως αναφέρεται στο άρθρο 2 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στο άρθρο 5 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, όπως διατυπώνεται στο εν λόγω άρθρο, η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν υπερβαίνει τα αναγκαία όρια για την επίτευξη των στόχων αυτών.

(8) Οι αποφάσεις για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης πρέπει να υπόκεινται σε επαρκή έλεγχο, πράγμα που σημαίνει ότι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους στο οποίο συνελήφθη το καταζητούμενο πρόσωπο θα πρέπει να αποφασίζει σχετικά με την παράδοσή του.

[…]

(10) Ο μηχανισμός του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης βασίζεται σε υψηλό επίπεδο εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών. Η εφαρμογή του εν λόγω μηχανισμού δύναται να ανασταλεί μόνον στην περίπτωση σοβαρής και διαρκούς παραβίασης από κράτος μέλος των αρχών που διατυπώνονται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία διαπιστώνεται από το Συμβούλιο κατ' εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 1, της εν λόγω συνθήκης με τις συνέπειες που προβλέπονται στην παράγραφο 2 του ιδίου άρθρου.

[…]

(12) Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις αρχές που αναγνωρίζονται από το άρθρο 6 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και εκφράζονται στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης [στο εξής: Χάρτης], ιδίως δε στο κεφάλαιο VI αυτού. Καμία από τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπο ώστε να απαγορεύει την άρνηση παράδοσης προσώπου για το οποίο έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εφόσον αντικειμενικά στοιχεία δείχνουν ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εκδίδεται προς τον σκοπό της δίωξης ή τιμωρίας προσώπου λόγω του φύλου, της φυλής, της θρησκείας, της εθνοτικής καταγωγής, της ιθαγένειας, της γλώσσας, των πολιτικών φρονημάτων ή του γενετήσιου προσανατολισμού [του] ή ότι η θέση του προσώπου αυτού μπορεί να επιδεινωθεί για οποιονδήποτε από τους προαναφερόμενους λόγους.

Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να εφαρμόζουν τους συνταγματικούς τους κανόνες σε σχέση με το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, την ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι, την ελευθερία του Τύπου και την ελευθερία της έκφρασης σε άλλα μέσα.»

8 Το άρθρο 1 της αποφάσεως-πλαισίου ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς τον σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.

2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.

3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.»

9 Τα άρθρα 3, 4, 4α, 5, 8 και 9 της αποφάσεως-πλαισίου προβλέπουν, αντιστοίχως, τους λόγους υποχρεωτικής και προαιρετικής μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, τις εγγυήσεις που πρέπει να παρέχει το κράτος μέλος εκδόσεως όταν ο ενδιαφερόμενος δεν παρέστη αυτοπροσώπως και σε άλλες ειδικές περιπτώσεις, καθώς και το περιεχόμενο, τη μορφή και τη

διαβίβαση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως. Το άρθρο 6 της αποφάσεως-πλαισίου καθορίζει τις δικαστικές αρχές που είναι αρμόδιες για την έκδοση και την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.

10 Υπό τον τίτλο «Συγκατάθεση στην παράδοση», το άρθρο 13 της αποφάσεως-πλαισίου ορίζει στις παραγράφους 1 και 4 τα ακόλουθα:

«1. Εάν ο συλληφθείς δηλώσει ότι συγκατατίθεται να παραδοθεί, η συγκατάθεση αυτή και, ενδεχομένως, η ρητή παραίτηση από το ευεργέτημα του „κανόνα της ειδικότητας" που αναφέρεται στο άρθρο 27, παράγραφος 2, δίνονται ενώπιον της δικαστικής αρχής εκτέλεσης, σύμφωνα με το εσωτερικό δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης.

[...]

4. Η συγκατάθεση είναι κατ' αρχήν αμετάκλητη. Κάθε κράτος μέλος μπορεί να προβλέψει ότι η συγκατάθεση και, ενδεχομένως, η παραίτηση είναι δυνατόν να ανακαλούνται, σύμφωνα με τους κανόνες που ισχύουν στο εσωτερικό δίκαιο. Στην περίπτωση αυτή, η χρονική περίοδος μεταξύ της ημερομηνίας της συγκατάθεσης και της ημερομηνίας της ανάκλησής της δεν λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό των προθεσμιών που προβλέπονται στο άρθρο 17. Το κράτος μέλος που επιθυμεί να κάνει χρήση της δυνατότητας αυτής ενημερώνει σχετικά τη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου κατά την υιοθέτηση της παρούσας απόφασης-πλαίσιο και αναφέρει τις διαδικασίες με τις οποίες είναι δυνατή η ανάκληση της συγκατάθεσης καθώς και οιαδήποτε τροποποίηση αυτών.»

11 Το άρθρο 15 της αποφάσεως-πλαισίου, με τίτλο «Απόφαση για την παράδοση», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Η δικαστική αρχή εκτέλεσης αποφασίζει, εντός των προθεσμιών και υπό τους όρους που καθορίζονται στην παρούσα απόφαση-πλαίσιο, για την παράδοση του προσώπου.

2. Εάν η δικαστική αρχή εκτέλεσης κρίνει ότι οι πληροφορίες που διαβιβάσθηκαν από το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος δεν αρκούν ώστε να της επιτρέψουν να αποφασίσει για την παράδοση, ζητεί την κατεπείγουσα προσκόμιση των απαραίτητων συμπληρωματικών πληροφοριών, ιδίως σε σχέση με τα άρθρα 3 έως 5 και το άρθρο 8, και μπορεί να τάξει προθεσμία για την παραλαβή τους, λαμβάνοντας υπόψη της ότι είναι αναγκαίο να τηρηθούν οι προθεσμίες που ορίζονται στο άρθρο 17.

3. Η δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος μπορεί να διαβιβάζει οποτεδήποτε στη δικαστική αρχή εκτέλεσης κάθε επιπλέον χρήσιμη πληροφορία.»

12 Το άρθρο 17 της αποφάσεως-πλαισίου, με τίτλο «Προθεσμίες και διαδικασία της απόφασης εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», προβλέπει τα εξής:

«1. Για την εξέταση και εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης ακολουθείται διαδικασία επείγοντος.

2. Στις περιπτώσεις κατά τις οποίες ο καταζητούμενος έχει συγκατατεθεί στην παράδοσή του, η οριστική απόφαση για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης θα πρέπει να λαμβάνεται εντός δέκα ημερών μετά τη συγκατάθεση.

3. Στις λοιπές περιπτώσεις, η οριστική απόφαση για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης θα πρέπει να λαμβάνεται εντός 60 ημερών από τη σύλληψη του καταζητουμένου.

4. Σε ειδικές περιπτώσεις, όταν το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν μπορεί να εκτελεσθεί εντός των προβλεπόμενων στις παραγράφους 2 ή 3 προθεσμιών, η δικαστική αρχή εκτέλεσης ενημερώνει αμέσως τη δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος, αναφέροντας τους σχετικούς λόγους. Σε αυτή την περίπτωση, οι προθεσμίες μπορούν να παρατείνονται κατά 30 ημέρες.

5. Εφόσον η δικαστική αρχή εκτέλεσης δεν έχει λάβει οριστική απόφαση για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, εξασφαλίζει ότι εξακολουθούν να συντρέχουν οι απαραίτητες ουσιαστικές προϋποθέσεις ώστε να είναι δυνατή η παράδοση προσώπων.

6. Η άρνηση εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης πρέπει να είναι αιτιολογημένη.

7. Όταν, εκτάκτως, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να τηρήσει τις προβλεπόμενες στο παρόν άρθρο προθεσμίες, ενημερώνει σχετικά την Eurojust, αναφέροντας τους λόγους της καθυστέρησής του. Επιπλέον, ένα κράτος μέλος το οποίο έχει υποστεί επανειλημμένες καθυστερήσεις από άλλο κράτος μέλος στην εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, ενημερώνει σχετικά το Συμβούλιο [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] με σκοπό να γίνει αξιολόγηση, σε επίπεδο κρατών μελών, του τρόπου με τον οποίο εφαρμόζεται η παρούσα απόφαση-πλαίσιο.»

13 Το άρθρο 20 της αποφάσεως-πλαισίου, το οποίο επιγράφεται «Προνόμια και ασυλίες», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Σε περίπτωση που ο καταζητούμενος απολαύει είτε προνομίου είτε εξαίρεσης δικαιοδοσίας ή εκτέλεσης στο κράτος μέλος εκτέλεσης, οι προθεσμίες του άρθρου 17 αρχίζουν να τρέχουν μόνον εφόσον, και από την ημέρα κατά την οποία, η δικαστική αρχή εκτέλεσης πληροφορήθηκε την άρση του προνομίου ή της εξαίρεσης.

Το κράτος μέλος εκτέλεσης εξασφαλίζει ότι συντρέχουν οι ουσιαστικές προϋποθέσεις που απαιτούνται για αποτελεσματική παράδοση, όταν ο καταζητούμενος δεν απολαύει πλέον τέτοιου προνομίου ή εξαίρεσης.»

14 Το άρθρο 21 της αποφάσεως-πλαισίου, με τίτλο «Συρροή διεθνών υποχρεώσεων», ορίζει τα εξής:

«Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν θίγει τις υποχρεώσεις του κράτους μέλους εκτέλεσης όταν ο καταζητούμενος έχει εκδοθεί στο εν λόγω κράτος μέλος από τρίτο κράτος και το πρόσωπο αυτό προστατεύεται από διατάξεις περί του κανόνα ειδικότητας της συμφωνίας βάσει της οποίας εκδόθηκε. Το κράτος μέλος εκτέλεσης λαμβάνει όλα τα μέτρα που απαιτούνται ώστε να ζητείται προηγουμένως η συγκατάθεση του κράτους από το οποίο εκδόθηκε ο καταζητούμενος, προς τον σκοπό της παράδοσής του στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος. Η έναρξη των προθεσμιών που αναφέρονται στο άρθρο 17 υπολογίζεται από την ημερομηνία παύσης της εφαρμογής αυτών των κανόνων της ειδικότητας. Μέχρι ότου ληφθεί η απόφαση του κράτους από το οποίο εκδόθηκε ο καταζητούμενος, το κράτος μέλος εκτέλεσης εξασφαλίζει ότι συντρέχουν οι ουσιαστικές προϋποθέσεις που απαιτούνται για αποτελεσματική παράδοση.»

15 Υπό τον τίτλο «Ενδεχόμενη δίωξη για άλλες αξιόποινες πράξεις», το άρθρο 27 της αποφάσεως-πλαισίου έχει ως ακολούθως:

«1. Έκαστο κράτος μέλος δύναται να κοινοποιεί στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου ότι, στις σχέσεις του με άλλα κράτη μέλη που έχουν προβεί στην ίδια κοινοποίηση, τεκμαίρεται η συγκατάθεση για τη δίωξη, καταδίκη ή κράτηση ενός προσώπου προς έκτιση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας, για οποιαδήποτε αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του, πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε, εκτός εάν, σε συγκεκριμένη περίπτωση, η δικαστική αρχή εκτέλεσης ορίσει άλλως στην απόφασή της για την παράδοση.

2. Εξαιρέσει των περιπτώσεων που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 3, πρόσωπο το οποίο παραδόθηκε δεν διώκεται, καταδικάζεται ή άλλως πως στερείται της ελευθερίας του για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του πλην εκείνης [η] οποία προκάλεσε [την παράδοσή του].

3. Η παράγραφος 2 δεν εφαρμόζεται στις ακόλουθες περιπτώσεις:

[…]

ζ) οσάκις η δικαστική αρχή εκτέλεσης που παρέδωσε τον συλληφθέντα δίδει τη σχετική συγκατάθεσή της σύμφωνα με την παράγραφο 4.

4. Η αίτηση συγκατάθεσης υποβάλλεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης και συνοδεύεται από τις πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, και από τη μετάφραση που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 2. Δίδεται συγκατάθεση όταν για την αξιόποινη πράξη για την οποία ζητείται χωρεί επίσης παράδοση σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο. Η δικαστική αρχή εκτέλεσης αρνείται τη συγκατάθεσή της για τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 3 και μπορεί πέραν αυτού να την αρνηθεί μόνο για τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 4. Η απόφαση λαμβάνεται το αργότερο τριάντα ημέρες μετά την παραλαβή της αίτησης.

Για τις περιπτώσεις του άρθρου 5, το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος πρέπει να παρέχει τις εγγυήσεις που προβλέπονται στο εν λόγω άρθρο.»

16 Κατά το άρθρο 28 της αποφάσεως-πλαισίου, με τίτλο «Παράδοση ή μεταγενέστερη έκδοση»:

«1. Έκαστο κράτος μέλος δύναται να κοινοποιεί στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου ότι, στις σχέσεις του με άλλα κράτη μέλη που έχουν προβεί στην αυτή κοινοποίηση, η συγκατάθεση για την παράδοση ενός προσώπου σε κράτος μέλος, διάφορο του κράτους μέλους εκτέλεσης, βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα προ της παραδόσεώς του, τεκμαίρεται ότι έχει δοθεί, εκτός αν η δικαστική αρχή εκτέλεσης, για συγκεκριμένη περίπτωση, ορίσει άλλως στην περί παραδόσεως απόφασή της.

2. Πάντως, πρόσωπο το οποίο παραδόθηκε στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος κατ' εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης είναι δυνατόν, χωρίς τη συγκατάθεση του κράτους μέλους εκτέλεσης, να παραδοθεί σε άλλο κράτος μέλος εκτός του κράτους μέλους εκτέλεσης βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος για αξιόποινη πράξη προγενέστερη της παράδοσής του στις εξής περιπτώσεις:

[…]

γ) όταν ο καταζητούμενος δεν απολαύει του ευεργετήματος του κανόνα της ειδικότητας, σύμφωνα με το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχεία α′, ε′, στ′ και ζ′.

3. Η δικαστική αρχή εκτέλεσης συγκατατίθεται για την παράδοση σε άλλο κράτος μέλος σύμφωνα με τους εξής κανόνες:

α) Η αίτηση συγκατάθεσης υποβάλλεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης και συνοδεύεται από τις πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, και από τη μετάφραση που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 2.

β) Δίδεται συγκατάθεση όταν για την αξιόποινη πράξη για την οποία ζητείται χωρεί επίσης παράδοση σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.

γ) Η απόφαση λαμβάνεται το αργότερο τριάντα ημέρες μετά την παραλαβή της αίτησης.

δ) Η δικαστική αρχή εκτέλεσης αρνείται τη συγκατάθεσή της για τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 3 και μπορεί πέραν αυτού να την αρνηθεί μόνο για τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 4.

Για τις περιπτώσεις του άρθρου 5, το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος πρέπει να παρέχει τις εγγυήσεις που προβλέπονται στο εν λόγω άρθρο.

[...]»

17 Το άρθρο 31 της αποφάσεως-πλαισίου, με τίτλο «Σχέση με άλλες νομικές πράξεις», ορίζει στο δεύτερο και το τρίτο εδάφιο της παραγράφου 2 τα ακόλουθα:

«Τα κράτη μέλη μπορούν να συνάπτουν διμερείς ή πολυμερείς συμφωνίες ή διακανονισμούς μετά την έναρξη ισχύος της παρούσας απόφασης-πλαίσιο, στον βαθμό που επιτρέπουν την εμβάθυνση ή διεύρυνση του περιεχομένου της και συμβάλλουν στην περαιτέρω απλούστευση και διευκόλυνση των διαδικασιών παράδοσης προσώπων για τα οποία έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, ιδίως συντέμνοντας τις προθεσμίες του άρθρου 17, επεκτείνοντας τον κατάλογο των αξιόποινων πράξεων που προβλέπονται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, συρρικνώνοντας τους λόγους άρνησης που προβλέπονται στα άρθρα 3 και 4 ή μειώνοντας το όριο που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1 ή 2.

Οι συμφωνίες και οι διακανονισμοί που αναφέρονται στο δεύτερο εδάφιο ουδόλως θίγουν τις σχέσεις με όσα κράτη μέλη δεν συμμετέχουν στις εν λόγω συμφωνίες ή διακανονισμούς.»

Το γαλλικό δίκαιο

18 Το άρθρο 695-46 του κώδικα ποινικής δικονομίας, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο 2009-526, της 12ης Μαΐου 2009, περί απλουστεύσεως και διευκρινίσεως του εφαρμοστέου δικαίου και περί μειώσεως των προβλεπομένων διαδικασιών (*JORF* της 13ης Μαΐου 2009, σ. 7920), μεταφέρει στο γαλλικό δίκαιο τα άρθρα 27 και 28 της αποφάσεως-πλαισίου. Το άρθρο αυτό 695-46 έχει ως εξής:

«Το ανακριτικό τμήμα ενώπιον του οποίου έχει προσαχθεί το καταζητούμενο άτομο επιλαμβάνεται κάθε αιτήματος των αρμοδίων αρχών του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος προκειμένου να παράσχει τη συγκατάθεσή του για τη δίωξη ή την έκτιση ποινής ή ανάλογου μέτρου που του έχει επιβληθεί για αξιόποινες πράξεις διαφορετικές από εκείνες οι οποίες δικαιολόγησαν την παράδοση και που διαπράχθηκαν πριν από την παράδοση αυτή.

Το ανακριτικό τμήμα είναι επίσης αρμόδιο να αποφαίνεται, μετά την παράδοση του καταζητούμενου ατόμου, επί κάθε αιτήματος των αρμοδίων αρχών του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος προκειμένου να παράσχει τη συγκατάθεσή του για την παράδοση του καταζητούμενου ατόμου σε άλλο κράτος μέλος με σκοπό την άσκηση διώξεως ή την έκτιση ποινής ή άλλου στερητικού της ελευθερίας μέτρου για οποιαδήποτε πράξη προγενέστερη της παραδόσεως και διαφορετική από την αξιόποινη πράξη που δικαιολόγησε το μέτρο αυτό.

Και στις δύο περιπτώσεις, οι αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος διαβιβάζουν επίσης πρακτικά περιλαμβάνοντα τις δηλώσεις του παραδιδόμενου ατόμου, τα οποία αποστέλλονται στο ανακριτικό τμήμα. Οι δηλώσεις αυτές μπορούν να συμπληρώνονται, ενδεχομένως, με τις παρατηρήσεις δικηγόρου της επιλογής του ή, διαφορετικά, αυτεπαγγέλτως διορισθέντος από τον πρόεδρο του οικείου δικηγορικού συλλόγου.

Το ανακριτικό τμήμα αποφαίνεται, χωρίς δυνατότητα δικαστικής αμφισβητήσεως της αποφάσεώς του, αφού βεβαιωθεί ότι το αίτημα περιλαμβάνει επίσης τις πληροφορίες που προβλέπει το άρθρο 695-13 και αφού λάβει, ενδεχομένως, τις εγγυήσεις που συνδέονται με τις διατάξεις του άρθρου 695-32, εντός προθεσμίας τριάντα ημερών από της παραλαβής του αιτήματος.

Η συγκατάθεση παρέχεται όταν τα αδικήματα για τα οποία αυτή ζητείται είναι αξιόποινες πράξεις απαριθμούμενες στο άρθρο 695-23 και εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 695-12.

Η δικαστική αρχή εκτέλεσης αρνείται τη συγκατάθεσή της για τους λόγους που αναφέρονται στα άρθρα 695-22 και 695-23 και μπορεί πέραν αυτού να την αρνηθεί μόνο για τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 695-24.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

19 Στις 25 Σεπτεμβρίου 2012 το Crown court at Maidstone εξέδωσε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως κατά του προσφεύγοντος της κύριας δίκης, υπηκόου του Ηνωμένου Βασιλείου, στο πλαίσιο ποινικών διώξεων κατά του τελευταίου λόγω αξιοποίνων πράξεων που ετέλεσε εντός του κράτους μέλους αυτού, οι οποίες μπορούν να χαρακτηριστούν, κατά το αγγλικό δίκαιο, ως απαγωγή παιδιού, αδίκημα για το οποίο προβλέπεται ως ανώτατο όριο ποινής φυλάκιση επτά ετών.

20 Συλληφθείς στη Γαλλία στις 28 Σεπτεμβρίου 2012, ο προσφεύγων της κύριας δίκης δήλωσε ρητώς, την ίδια ημέρα, ενώπιον του εισαγγελέα του cour d'appel de Bordeaux (εφετείου του Bordeaux), ότι δέχεται την παράδοσή του στις δικαστικές αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου, χωρίς ωστόσο να παραιτείται από τον κανόνα της ειδικότητας. Ο προσφεύγων επανέλαβε τη δήλωση αυτή επικουρούμενος από διερμηνέα, παρουσία του δικηγόρου του, κατά τη συνεδρίαση του ανακριτικού τμήματος του cour d'appel de Bordeaux.

21 Με απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2012 το ανακριτικό τμήμα του cour d'appel de Bordeaux διέταξε την παράδοση του προσφεύγοντος της κύριας δίκης στις εν λόγω δικαστικές αρχές στο πλαίσιο της ως άνω ασκήσεως ποινικής διώξεως. Ο τελευταίος παραδόθηκε στις 10 Οκτωβρίου 2012 και έκτοτε κρατείται στο Ηνωμένο Βασίλειο.

22 Στις 22 Οκτωβρίου 2012 περιήλθε στον εισαγγελέα του cour d'appel de Bordeaux αίτημα των δικαστικών αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου με το οποίο εζητείτο η συγκατάθεση του ανακριτικού τμήματος του δικαστηρίου αυτού για τη δίωξη του προσφεύγοντος της κύριας δίκης για αξιόποινες πράξεις που ετέλεσε στο Ηνωμένο Βασίλειο πριν από την παράδοσή του, οι οποίες συνιστούν παράβαση διαφορετική από εκείνη που είχε δικαιολογήσει την παράδοσή του αυτή.

23 Κατά τις ως άνω αρχές, η νεαρής ηλικίας φερόμενη ως απαχθείσα εδήλωσε, όταν επέστρεψε, ότι είχε σεξουαλικές σχέσεις με τον προσφεύγοντα της κύριας δίκης σε διάφορες ευκαιρίες κατά την περίοδο από 1ης Ιουλίου μέχρι 20 Σεπτεμβρίου 2012. Οι πράξεις αυτές μπορούν να χαρακτηριστούν, κατά το αγγλικό δίκαιο, ως ποινικό αδίκημα σεξουαλικής σχέσεως με ανήλικο δεκαέξι ετών, για το οποίο προβλέπεται ως ανώτατο όριο ποινής φυλάκιση δεκατεσσάρων ετών, οπότε οι δικαστικές αυτές αρχές αποφάσισαν τη δίωξη του προσφεύγοντος της κύριας δίκης για το αδίκημα αυτό.

24 Το αίτημα των δικαστικών αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου συγκεκριμενοποιήθηκε στις 16 Νοεμβρίου 2012 μέσω ενός ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως αφορώντος τα αδικήματα που έδωσαν λαβή για τη νέα δίωξη.

25 Κατόπιν της συνεδριάσεως της 18ης Δεκεμβρίου 2012, το ανακριτικό τμήμα του cour d'appel de Bordeaux εξέδωσε στις 15 Ιανουαρίου 2013 απόφαση περί χορηγήσεως της συγκαταθέσεώς του για τη διεύρυνση του σχετικού με την παράδοση κατηγορητηρίου με σκοπό νέα δίωξη κατά του προσφεύγοντος της κύριας δίκης για το αδίκημα της σεξουαλικής σχέσεως με ανήλικο δεκαέξι ετών, διαπραχθέντος κατά την προαναφερθείσα περίοδο.

26 Ο προσφεύγων της κύριας δίκης άσκησε αναίρεση ενώπιον του Cour de cassation κατά της ως άνω αποφάσεως της 15ης Ιανουαρίου 2013, οπότε το δικαστήριο αυτό υπέβαλε στο Conseil constitutionnel [συνταγματικό δικαστήριο] επείγον ερώτημα συνταγματικότητας αφορών το άρθρο 695-46 του κώδικα ποινικής δικονομίας, ιδίως την αρχή της ισότητας ενώπιον της δικαιοσύνης και το δικαίωμα σε αποτελεσματική δικαστική προσφυγή.

27 Στο πλαίσιο αυτό το Conseil constitutionnel αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχουν τα άρθρα 27 και 28 της αποφάσεως-πλαισίου […] την έννοια ότι αντιτίθενται στην εκ μέρους των κρατών μελών παροχή δυνατότητας προσφυγής, αναστέλλουσας την εκτέλεση αποφάσεως δικαστικής αρχής η οποία αποφαίνεται, εντός προθεσμίας τριάντα ημερών από της παραλαβής του αιτήματος, παρέχουσα συγκατάθεση είτε για να διωχθεί, να καταδικαστεί ή να κρατηθεί προσωρινώς ένα άτομο προς έκτιση ποινής ή άλλου στερητικού της ελευθερίας μέτρου, για αξιόποινη πράξη που ετέλεσε πριν από την παράδοσή του σε εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, διαφορετική από εκείνη η οποία δικαιολόγησε την παράδοσή του, είτε για να παραδοθεί ένα άτομο σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος εκτελέσεως, δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος λόγω πράξεως διαπραχθείσας πριν από την παράδοσή του;»

Επί της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

Επί της επείγουσας διαδικασίας

28 Με χωριστό αίτημα της 4ης Απριλίου 2013, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου την ίδια ημέρα, το Conseil constitutionnel ζήτησε να εκδικαστεί η παρούσα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως με την επείγουσα διαδικασία την οποία προβλέπουν τα άρθρα 23α του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και 107 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

29 Το αιτούν δικαστήριο αιτιολόγησε το εν λόγω αίτημα εκθέτοντας ότι τόσο η προθεσμία τριών μηνών εντός της οποίας υποχρεούται να αποφανθεί επί του επείγοντος ερωτήματος συνταγματικότητας που του έχει υποβληθεί όσο και η στέρηση της ελευθερίας του προσφεύγοντος της κύριας δίκης η οποία έδωσε λαβή για την υποβολή του ερωτήματος αυτού δικαιολογούν την εφαρμογή της επείγουσας προδικαστικής διαδικασίας.

30 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί, πρώτον, ότι η παρούσα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία της αποφάσεως-πλαισίου, η οποία εμπίπτει στον τομέα που περιλαμβάνεται στο τρίτο μέρος της Συνθήκης ΛΕΕ, στον τίτλο V αυτής, σχετικά με τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Κατά συνέπεια, είναι δυνατή η εκδίκασή της με την επείγουσα προδικαστική διαδικασία.

31 Δεύτερον, διαπιστώνεται, όπως σημειώνει το αιτούν δικαστήριο, ότι ο προσφεύγων της κύριας δίκης στερείται σήμερα της ελευθερίας του και ότι η επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης είναι ικανή να επηρεάσει κατά μη αμελητέο τρόπο τη διάρκεια της στερήσεως της ελευθερίας του.

32 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, το δεύτερο τμήμα του Δικαστηρίου αποφάσισε, στις 10 Απριλίου 2013, κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να δεχθεί το αίτημα του αιτούντος δικαστηρίου προς εφαρμογή της επείγουσας διαδικασίας επί της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως.

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

33 Με το ερώτημά του το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διαφωτιστεί, κατά βάση, επί του αν τα άρθρα 27, παράγραφος 4, και 28, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της αποφάσεως-πλαισίου έχουν την έννοια ότι εμποδίζουν τα κράτη μέλη να προβλέπουν δικαίωμα προσφυγής αναστέλλουσας την εκτέλεση αποφάσεως της δικαστικής αρχής η οποία αποφαίνεται, εντός τριάντα ημερών από της παραλαβής του σχετικού αιτήματος, προκειμένου να παράσχει τη συγκατάθεσή της ώστε ένα άτομο είτε να διωχθεί, να καταδικαστεί ή να κρατηθεί προς έκτιση ποινής ή άλλου στερητικού της ελευθερίας μέτρου, λόγω αξιόποινης πράξεως που ετέλεσε πριν από την παράδοσή του σε εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, διαφορετικής από εκείνη που δικαιολόγησε την παράδοση αυτή, είτε να παραδοθεί σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος μέλος εκτελέσεως, δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος λόγω αξιόποινης πράξεως που ετέλεσε πριν από την εν λόγω παράδοση.

34 Εισαγωγικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η απόφαση-πλαίσιο, όπως προκύπτει ειδικότερα από το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, αυτής, καθώς και από τις αιτιολογικές σκέψεις της 5 και 7, έχει ως αντικείμενο την αντικατάσταση του πολυμερούς συστήματος εκδόσεως μεταξύ κρατών μελών με σύστημα παραδόσεως, εφαρμοζόμενο μεταξύ δικαστικών αρχών, των ατόμων εκείνων τα οποία έχουν καταδικασθεί ή τα οποία φέρονται ως ύποπτα, προκειμένου να εκτελεσθεί εκδοθείσα απόφαση ή να ασκηθούν διώξεις, δοθέντος ότι το σύστημα αυτό στηρίζεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως (βλ. αποφάσεις της 29ης Ιανουαρίου 2013, C-396/11, Radu, σκέψη 33, και της 26ης Φεβρουαρίου 2013, C-399/11, Melloni, σκέψη 36).

35 Έτσι, η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο αποβλέπει, μέσω της δημιουργίας ενός απλουστευμένου και αποτελεσματικότερου συστήματος παραδόσεως των ατόμων τα οποία έχουν καταδικασθεί ή είναι ύποπτα για παραβάσεις της ποινικής νομοθεσίας, στη διευκόλυνση και επιτάχυνση της δικαστικής συνεργασίας, συμβάλλοντας στην επίτευξη του σκοπού τον οποίο έχει θέσει η Ένωση να καταστεί ένας χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης στηριζόμενος στον υψηλό βαθμό εμπιστοσύνης που πρέπει να υφίσταται μεταξύ των κρατών μελών (προαναφερθείσες αποφάσεις Radu, σκέψη 34, και Melloni, σκέψη 37).

36 Η αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως, που αποτελεί τον «ακρογωνιαίο λίθο» της δικαστικής συνεργασίας, συνεπάγεται, βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου, ότι τα κράτη μέλη καταρχήν υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως. Πράγματι, τα κράτη αυτά είναι υποχρεωμένα να εκτελούν ένα τέτοιο ένταλμα ή δεν μπορούν να αρνούνται την εκτέλεσή του, ενώ δεν μπορούν να εξαρτούν την εκτέλεσή του από όρους παρά μόνο στις περιπτώσεις που απαριθμούνται στα άρθρα 3 έως 5 της αποφάσεως-πλαισίου. Ομοίως, κατά το άρθρο 28, παράγραφος 3, αυτής, δεν μπορούν να αρνούνται τη συγκατάθεση σε μεταγενέστερη παράδοση παρά μόνο στις ως άνω περιπτώσεις (βλ. απόφαση της 28ης Ιουνίου 2012, C-192/12 PPU, West, σκέψη 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), ενώ μόνον οι εν λόγω περιπτώσεις μπορούν να δικαιολογήσουν άρνηση συγκαταθέσεως στη διεύρυνση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως ώστε να καλύψει αξιόποινη πράξη τελεσθείσα πριν από την παράδοση του καταζητούμενου ατόμου, διαφορετική από εκείνη που δικαιολόγησε την παράδοση αυτή, σύμφωνα με το άρθρο 27, παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου.

Επί της δυνατότητας ασκήσεως ανασταλτικής προσφυγής

37 Όσον αφορά τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής έχουσας ανασταλτικό αποτέλεσμα κατά της αποφάσεως εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως ή της αποφάσεως με την οποία παρέχεται συγκατάθεση για τη διεύρυνση του εντάλματος αυτού ή για μια μεταγενέστερη παράδοση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η απόφαση-πλαίσιο δεν ρυθμίζει ρητώς ένα τέτοιο ενδεχόμενο.

38 Εντούτοις, αυτή η έλλειψη ρητής ρυθμίσεως δεν σημαίνει ότι η απόφαση-πλαίσιο εμποδίζει τα κράτη μέλη να προβλέπουν μια τέτοια προσφυγή ή ότι τους επιβάλλει να την προβλέψουν.

39 Πράγματι, πρώτον, η ίδια η απόφαση-πλαίσιο προβλέπει τη δυνατότητα των αρμοδίων αρχών να βεβαιώνονται ότι οι σχετικές με το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως αποφάσεις εκδίδονται τηρουμένων όλων των εγγυήσεων που αρμόζουν σε τέτοιου είδους αποφάσεις.

40 Έτσι, καταρχάς, το άρθρο 1, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου υπενθυμίζει ρητώς ότι η απόφαση αυτή δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρεώσεως σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 ΕΕ, υποχρέωση η οποία, επιπροσθέτως, αφορά όλα τα κράτη μέλη, και μάλιστα τόσο το κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος όσο και το κράτος εκτελέσεως.

41 Στη συνέχεια, η απόφαση-πλαίσιο, εξυπηρετώντας, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 35 της παρούσας αποφάσεως, τη διευκόλυνση και την επιτάχυνση της δικαστικής συνεργασίας, πράγμα το οποίο συμβάλλει στην επίτευξη του σκοπού που έχει θέσει η Ένωση να καταστεί ένας χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, όπως ορίζει ειδικότερα το πρώτο εδάφιο της αιτιολογικής της σκέψεως 12, σέβεται επίσης τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις αρχές που αναγνωρίζονται από το άρθρο 6 ΕΕ και εκφράζονται στον Χάρτη, ιδίως στο κεφάλαιο VI αυτού, έναντι του ατόμου σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως.

42 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως και στις διαδικασίες εκδόσεως, στη διαδικασία παραδόσεως την οποία θεσπίζει η απόφαση-πλαίσιο έχει ιδιαίτερη σημασία το δικαίωμα για μια αποτελεσματική προσφυγή, το οποίο διατυπώνεται στα άρθρα 13 της ΕΣΔΑ και 47 του Χάρτη και με το οποίο συνδέεται το ανακύπτον στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης ζήτημα.

43 Έτσι, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ) έκρινε, όσον αφορά κράτηση με σκοπό την έκδοση, ότι το άρθρο 5, παράγραφος 4, της ΕΣΔΑ αποτελεί lex specialis σε σχέση με τις γενικότερες επιταγές του άρθρου 13 αυτής (βλ., ιδίως, ΕΔΔΑ, απόφαση Chahal κατά Ηνωμένου Βασιλείου της 15ης Νοεμβρίου 1996, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-V, § 126). Συναφώς, δέχθηκε ότι, όταν η στερητική της ελευθερίας απόφαση εκδίδεται από δικαστήριο αποφαινόμενο κατόπιν δικαστικής διαδικασίας, ο έλεγχος τον οποίο επιβάλλει το άρθρο 5, παράγραφος 4, της ΕΣΔΑ εμπεριέχεται στην απόφαση αυτή (βλ. ΕΔΔΑ, απόφαση Khodzhamberdiyev κατά Ρωσίας της 5ης Ιουνίου 2012, § 103 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία) και ότι, επιπλέον, η εν λόγω διάταξη δεν επιβάλλει στα συμβαλλόμενα κράτη να θεσπίζουν δύο βαθμούς δικαιοδοσίας για την εξέταση της νομιμότητας της κρατήσεως και για την εξέταση των αιτημάτων διευρύνσεως εντάλματος (βλ. ΕΔΔΑ, απόφαση Marturana κατά Ιταλίας της 4ης Μαρτίου 2008, § 110 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

44 Ομοίως, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει, στο πλαίσιο ερμηνείας της οδηγίας 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (ΕΕ L 326, σ. 13, και διορθωτικό ΕΕ 2006, L 236, σ. 36), ότι η αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας παρέχει στον πολίτη δικαίωμα προσβάσεως σε δικαστήριο και όχι περισσότερους βαθμούς δικαιοδοσίας (απόφαση της 28ης Ιουλίου 2011, C-69/10, Samba Diouf, Συλλογή 2011, σ. I-7151, σκέψη 69).

45 Πάντως, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 8 της αποφάσεως-πλαισίου, οι αποφάσεις για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως πρέπει να υπόκεινται σε επαρκή έλεγχο, πράγμα που σημαίνει ότι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους στο οποίο συνελήφθη το καταζητούμενο άτομο θα πρέπει να αποφασίζει σχετικά με την παράδοσή του. Εξάλλου, το άρθρο 6 της αποφάσεως-πλαισίου προβλέπει ότι πρέπει να λαμβάνεται από δικαστική αρχή όχι μόνον η απόφαση αυτή, αλλά και εκείνη που αφορά την έκδοση ενός τέτοιου εντάλματος. Ομοίως, απαιτείται η παρέμβαση δικαστικής αρχής όσον αφορά τη συγκατάθεση η οποία προβλέπεται από τα άρθρα 27, παράγραφος 4, και 28, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της αποφάσεως-πλαισίου, καθώς και κατά τη διάρκεια άλλων σταδίων της διαδικασίας παραδόσεως, όπως είναι η ακρόαση του καταζητούμενου ατόμου, η απόφαση για τη συνέχιση της κρατήσεως του ατόμου ή της προσωρινής μεταφοράς του.

46 Επομένως, κάθε διαδικασία παραδόσεως μεταξύ κρατών μελών προβλεπόμενη από την απόφαση-πλαίσιο διεξάγεται, σύμφωνα με την απόφαση αυτή, υπό δικαστικό έλεγχο.

47 Επομένως, οι διατάξεις της αποφάσεως-πλαισίου προβλέπουν ήδη μια διαδικασία σύμφωνη προς τις επιταγές του άρθρου 47 του Χάρτη, ανεξαρτήτως των λεπτομερειών εφαρμογής της αποφάσεως-πλαισίου τις οποίες προβλέπουν τα κράτη μέλη.

48 Τέλος, πρέπει να σημειωθεί ότι, ακόμα και στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας ασκήσεως διώξεως ή εκτίσεως ποινής ή άλλου στερητικού της ελευθερίας μέτρου, ή ακόμη στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας επί της ουσίας, οι οποίες ευρίσκονται εκτός του πεδίου εφαρμογής της αποφάσεως-πλαισίου και του δικαίου της Ένωσης, τα κράτη μέλη εξακολουθούν να έχουν υποχρέωση σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων, όπως αυτά προβλέπονται από την ΕΣΔΑ ή το εθνικό τους δίκαιο, περιλαμβανομένου, ενδεχομένως, του δικαιώματος σε δύο βαθμούς δικαιοδοσίας των ατόμων που κρίνονται από δικαστήριο ένοχοι για τέλεση αξιόποινης πράξεως.

49 Η υποχρέωση αυτή ενισχύει, ακριβώς, τον υψηλό βαθμό εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών και την αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως στην οποία στηρίζεται ο μηχανισμός του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως και δικαιολογεί τους όρους της αιτιολογικής σκέψεως 10 της αποφάσεως-πλαισίου, κατά την οποία η εφαρμογή του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως δεν μπορεί να αναστέλλεται παρά μόνο σε περίπτωση σοβαρής και διαρκούς παραβιάσεως από κράτος μέλος των αρχών που διατυπώνονται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, ΕΕ, οποία διαπιστώνεται από το Συμβούλιο κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 1, ΕΕ, με τις συνέπειες που προβλέπονται στην παράγραφο 2 του τελευταίου αυτού άρθρου.

50 Πράγματι, η αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως στην οποία στηρίζεται το σύστημα του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως έχει ως έρεισμα την αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ των κρατών μελών ως προς το ότι οι έννομες τάξεις τους είναι σε θέση να παρέχουν ισοδύναμη και αποτελεσματική προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων, που αναγνωρίζονται σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, ειδικότερα με τον Χάρτη, οπότε τα άτομα σε βάρος των οποίων έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως θα μπορούν να κάνουν χρήση εντός της εννόμου τάξεως του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος των ενδεχόμενων μέσων παροχής ενδίκου προστασίας προς αμφισβήτηση της νομιμότητας της ποινικής διαδικασίας διώξεως ή εκτίσεως ποινής ή άλλου στερητικού της ελευθερίας μέτρου, ή ακόμη της ποινικής διαδικασίας επί της ουσίας που οδήγησε στην επιβολή της ποινής αυτής ή του μέτρου αυτού (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2010, C-491/10 PPU, Aguirre Zarraga, Συλλογή 2010, σ. I-14247, σκέψεις 70 και 71).

51 Δεύτερον, πρέπει εντούτοις να διαπιστωθεί ότι, ανεξαρτήτως των εγγυήσεων τις οποίες ρητώς προβλέπει η απόφαση-πλαίσιο, η έλλειψη ρυθμίσεως με την απόφαση αυτή ενός ενδεχόμενου δικαιώματος ανασταλτικής προσφυγής κατά των αποφάσεων που αφορούν το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να προβλέπουν ένα τέτοιο δικαίωμα.

52 Πράγματι, ελλείψει ειδικότερων διευκρινίσεων στις διατάξεις της αποφάσεως-πλαισίου και λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 34 ΕΕ, που παρέχει στις εθνικές αρχές αρμοδιότητα όσον αφορά τη μορφή και τα αναγκαία μέσα προς επίτευξη του επιδιωκόμενου με τις αποφάσεις-πλαίσιο αποτελέσματος, διαπιστώνεται ότι η απόφαση-πλαίσιο καταλείπει στις εθνικές αρχές περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά τις συγκεκριμένες λεπτομέρειες εφαρμογής για την επίτευξη των σκοπών που επιδιώκει, ιδίως ως προς τη δυνατότητα να προβλέπουν ένδικο βοήθημα συνεπαγόμενο αναστολή κατά των σχετικών με το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως αποφάσεων.

53 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, υπό την προϋπόθεση ότι δεν εμποδίζεται η εφαρμογή της αποφάσεως-πλαισίου, η απόφαση αυτή, όπως σημειώνεται στο δεύτερο εδάφιο της αιτιολογικής της σκέψεως 12, δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να εφαρμόζουν τους συνταγματικούς τους κανόνες που αφορούν, ιδίως, τον σεβασμό του δικαιώματος για μια δίκαιη δίκη.

54 Εξάλλου, όσον αφορά την απόφαση εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, η παροχή δικαιώματος προσφυγής απορρέει σιωπηρώς, αλλά οπωσδήποτε, από την έκφραση «οριστική απόφαση», που περιλαμβάνεται στο άρθρο 17, παράγραφοι 2, 3 και 5 της αποφάσεως-πλαισίου, ενώ κανένα στοιχείο δεν δικαιολογεί την άποψη ότι, λαμβανομένου υπόψη του γράμματος των διατάξεων αυτής, μια τέτοια δυνατότητα προσφυγής πρέπει να αποκλείεται στο πλαίσιο της αποφάσεως της δικαστικής αρχής που αποφαίνεται προκειμένου να παράσχει τη συγκατάθεσή της για τη διεύρυνση του εντάλματος συλλήψεως ή για τη μεταγενέστερη παράδοση σε άλλο κράτος μέλος, σύμφωνα με τα άρθρα 27, παράγραφος 4, και 28, παράγραφος 3, στοιχείο γ′, της αποφάσεως-πλαισίου, και τούτο καθόσον μάλιστα, όπως προκύπτει στην υπόθεση της κύριας δίκης, η διεύρυνση ή η παράδοση αυτή μπορούν να ζητηθούν για βαρύτερη παράβαση έναντι εκείνης που είχε δικαιολογήσει την παράδοση.

55 Επομένως, τα άρθρα 27, παράγραφος 4, και 28, παράγραφος 3, στοιχείο γ′, της αποφάσεως-πλαισίου έχουν την έννοια ότι δεν εμποδίζουν τα κράτη μέλη να προβλέπουν ένδικο βοήθημα συνεπαγόμενο αναστολή εκτελέσεως αποφάσεως της δικαστικής αρχής η οποία αποφαίνεται προκειμένου να παράσχει τη συγκατάθεσή της ώστε ένα άτομο είτε να διωχθεί, να καταδικαστεί ή να κρατηθεί προς έκτιση ποινής ή άλλου στερητικού της ελευθερίας μέτρου, λόγω αξιόποινης πράξεως που ετέλεσε πριν από την παράδοσή του σε εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, διαφορετικής από εκείνη που δικαιολόγησε την παράδοση αυτή, είτε να παραδοθεί σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος μέλος εκτελέσεως, δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος λόγω αξιόποινης πράξεως που ετέλεσε πριν από την εν λόγω παράδοση.

Επί των ορίων ενός ενδεχόμενου ενδίκου βοηθήματος συνεπαγόμενου αναστολή

56 Έστω και αν η απόφαση-πλαίσιο δεν ρυθμίζει ένα ενδεχόμενο δικαίωμα ανασταλτικής προσφυγής κατά των αποφάσεων που αφορούν το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, από την απόφαση αυτή προκύπτει ότι επιβάλλονται ορισμένα όρια στη διακριτική ευχέρεια που έχουν συναφώς τα κράτη μέλη.

57 Επ' αυτού, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως υπομνήσθηκε στις σκέψεις 34 και 35 της παρούσας αποφάσεως, η απόφαση-πλαίσιο έχει ως αντικείμενο την αντικατάσταση του πολυμερούς συστήματος εκδόσεως μεταξύ κρατών μελών με ένα απλουστευμένο και αποτελεσματικότερο σύστημα παραδόσεως, εφαρμοζόμενο μεταξύ δικαστικών αρχών, που θα διευκολύνει και θα επιταχύνει τη δικαστική συνεργασία. Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 5 της αποφάσεως-πλαισίου, η θέσπιση ενός τέτοιου συστήματος παραδόσεως καθιστά δυνατή την αποφυγή της πολυπλοκότητας και του ενδεχομένου καθυστερήσεων που είναι στοιχεία εγγενή προς τις διαδικασίες εκδόσεως που ίσχυαν πριν από την έκδοση της αποφάσεως αυτής.

58 Ο εν λόγω σκοπός επιταχύνσεως της δικαστικής συνεργασίας είναι εμφανής όσον αφορά διάφορες πτυχές της αποφάσεως-πλαισίου και, ιδίως, όσον αφορά τις προθεσμίες εκδόσεως των σχετικών με το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως αποφάσεων.

59 Όσον αφορά τις ως άνω προθεσμίες, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ εκείνων που προβλέπονται για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως στο άρθρο 17 της αποφάσεως-πλαισίου και εκείνων που προβλέπονται στα άρθρα 27, παράγραφος 4, και 28, παράγραφος 3, στοιχείο γ', αυτής, σχετικών με τη συγκατάθεση για τη διεύρυνση του εντάλματος ή με μεταγενέστερη παράδοση. Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 15, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου προβλέπει, γενικά, ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως αποφασίζει την παράδοση του καταζητούμενου ατόμου «εντός των προθεσμιών και υπό τους όρους που καθορίζονται στην παρούσα απόφαση-πλαίσιο […]».

60 Όσον αφορά, πρώτον, την απόφαση εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, το άρθρο 17, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου προβλέπει ότι γι' αυτήν «ακολουθείται διαδικασία επείγοντος». Οι παράγραφοι 2 και 3 του ίδιου άρθρου καθορίζουν συγκεκριμένες προθεσμίες, αντιστοίχως, δέκα ή εξήντα ημερών για την έκδοση οριστικής αποφάσεως επί της εκτελέσεως του εν λόγω εντάλματος, αναλόγως του αν το καταζητούμενο άτομο συναινεί ή όχι στην παράδοσή του.

61 Μόνο σε ειδικές περιπτώσεις, όταν το ένταλμα συλλήψεως δεν μπορεί να εκτελεστεί εντός των προθεσμιών αυτών, η παράγραφος 4 του εν λόγω άρθρου παρέχει τη δυνατότητα παρατάσεώς τους κατά τριάντα επιπλέον ημέρες, υποχρεώνοντας τη δικαστική αρχή εκτελέσεως να ενημερώσει αμέσως τη δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος, εκθέτοντας τους λόγους της καθυστερήσεως αυτής. Πέραν τέτοιων ειδικών περιπτώσεων, σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 7, της αποφάσεως-πλαισίου μόνο σε περίπτωση συνδρομής εκτάκτων περιστάσεων τα κράτη μέλη έχουν τη δυνατότητα μη τηρήσεως των εν λόγω προθεσμιών, ενώ το εμπλεκόμενο κράτος μέλος υποχρεούται να ενημερώσει την Eurojust, διευκρινίζοντας τους λόγους της καθυστερήσεως.

62 Η σημασία των προθεσμιών που τάσσει το ως άνω άρθρο 17 εκφράζεται όχι μόνο στο άρθρο αυτό, αλλά και σε άλλες διατάξεις της αποφάσεως-πλαισίου, όπως είναι τα άρθρα 13, παράγραφος 4, 15, παράγραφος 2, 20, 21 και 31, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, αυτής.

63 Εξάλλου, καίτοι, κατά τη διάρκεια της νομοθετικής διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως-πλαισίου, η περιλαμβανόμενη στο άρθρο 17 της αποφάσεως-πλαισίου έκφραση «η οριστική απόφαση για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης θα πρέπει να λαμβάνεται» αντικατέστησε την έκφραση «η απόφαση [για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως] λαμβάνεται», που περιλαμβανόταν στην πρόταση αποφάσεως-πλαισίου του Συμβουλίου για το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ κρατών μελών [COM(2001) 522 τελικό], δημοσιευθείσα στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* της 27ης Νοεμβρίου 2001 (ΕΕ C 332 E, σ. 305, στο εξής: πρόταση αποφάσεως-πλαισίου), εντούτοις, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας αυτής, προστέθηκε επίσης το επίθετο «οριστική» στον όρο «απόφαση», και η ενιαία προθεσμία 90 ημερών την οποία προέβλεπε η πρόταση αποφάσεως-πλαισίου αντικαταστάθηκε με τις μικρότερες κλιμακούμενες προθεσμίες περί των οποίων γίνεται λόγος στις σκέψεις 60 και 61 της παρούσας αποφάσεως.

64 Επομένως, οι προθεσμίες που προβλέπονται στο άρθρο 17 της αποφάσεως-πλαισίου πρέπει να ερμηνεύονται υπό την έννοια ότι επιβάλλουν ότι η οριστική απόφαση επί της εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως πρέπει να εκδίδεται, καταρχήν, εντός δέκα ημερών από την παροχή της συγκαταθέσεως για την παράδοση του καταζητούμενου ατόμου, είτε, στις λοιπές περιπτώσεις, εντός εξήντα ημερών από της συλλήψεως του ατόμου αυτού. Μόνο σε ειδικές περιπτώσεις οι προθεσμίες αυτές μπορούν να παραταθούν κατά τριάντα επιπλέον ημέρες, ενώ το κράτος μέλος μπορεί να μην τηρήσει τις προθεσμίες που προβλέπει το άρθρο αυτό 17 μόνον αν συντρέχουν έκτακτες περιστάσεις.

65 Κατά συνέπεια, εν πάση περιπτώσει, και εκτός αν το αρμόδιο δικαστήριο αποφασίσει να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο, η ύπαρξη ενδίκου βοηθήματος συνεπαγόμενου αναστολή, ενδεχομένως προβλεπόμενου από την εθνική νομοθεσία κράτους μέλους, κατά της αποφάσεως

εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως δεν μπορεί να συνεπάγεται υπέρβαση των προθεσμιών που παρατίθενται στην προηγούμενη σκέψη όσον αφορά την έκδοση οριστικής αποφάσεως.

66 Όσον αφορά, δεύτερον, την απόφαση περί παροχής της συγκαταθέσεως για τη διεύρυνση του εντάλματος ή για μεταγενέστερη παράδοση, σύμφωνα με τα άρθρα 27, παράγραφος 4, και 28, παράγραφος 3, στοιχείο γ′, της αποφάσεως-πλαισίου, πρέπει να σημειωθεί ότι οι δύο αυτές διατάξεις προβλέπουν ότι η απόφαση «λαμβάνεται το αργότερο τριάντα ημέρες μετά την παραλαβή της αίτησης».

67 Το περιεχόμενο των διατάξεων αυτών, οι οποίες, όπως και ο κανόνας της ειδικότητας τον οποίο εφαρμόζουν, δεν προβλέπονταν στην πρόταση αποφάσεως-πλαισίου και οι οποίες διαφέρουν από εκείνες του άρθρου 17 της αποφάσεως-πλαισίου, αφορά διαφορετικές καταστάσεις σε σχέση με την εκδοθησόμενη απόφαση στην κύρια δίκη.

68 Πράγματι, αφενός, το καταζητούμενο άτομο δεν κρατείται πλέον εντός του κράτους μέλους εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως και έχει ήδη παραδοθεί στο κράτος μέλος εκδόσεως του ως άνω εντάλματος.

69 Αφετέρου, η δικαστική αρχή εκτελέσεως, που είναι αυτή η οποία καλείται να παράσχει τη συγκατάθεση περί της οποίας γίνεται λόγος στα άρθρα 27, παράγραφος 4, και 28, παράγραφος 3, στοιχείο γ′, της αποφάσεως-πλαισίου, έχει ήδη στη διάθεσή της ορισμένες πληροφορίες που της παρέχουν τη δυνατότητα να αποφανθεί εν γνώσει της υποθέσεως, καθόσον, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 36 της παρούσας αποφάσεως, η δικαστική αρχή δεν μπορεί να αρνείται τη συγκατάθεση αυτή παρά μόνο στις ίδιες περιπτώσεις με εκείνες που δικαιολογούν άρνηση εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, όσον αφορά τις αποφάσεις περί των οποίων γίνεται λόγος στο άρθρο 17 της αποφάσεως-πλαισίου, ενώ, ακόμη, η εν λόγω συγκατάθεση πρέπει να παρέχεται όταν η αξιόποινη πράξη για την οποία ζητείται η επέκταση της ισχύος του εντάλματος ή η μεταγενέστερη παράδοση συνεπάγεται η ίδια υποχρέωση παραδόσεως.

70 Εντούτοις, οι αποφάσεις περί των οποίων γίνεται λόγος στα άρθρα 27, παράγραφος 4, και 28, παράγραφος 3, στοιχείο γ′, της αποφάσεως-πλαισίου αφορούν είτε πράξη διαφορετική από εκείνη που δικαιολόγησε την παράδοση είτε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος μέλος εκδόσεως του πρώτου ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, πράγμα το οποίο δικαιολογεί την πρόβλεψη προθεσμίας τριάντα ημερών για την παροχή της συγκαταθέσεως αυτής.

71 Επομένως, τα άρθρα 27, παράγραφος 4, και 28, παράγραφος 3, στοιχείο γ′, της αποφάσεως-πλαισίου έχουν την έννοια ότι επιβάλλουν ότι οι αποφάσεις της δικαστικής αρχής που αποφαίνεται προκειμένου να παράσχει τη συγκατάθεσή της ώστε ένα άτομο είτε να διωχθεί, να καταδικαστεί ή να κρατηθεί προς έκτιση ποινής ή άλλου στερητικού της ελευθερίας μέτρου, λόγω αξιόποινης πράξεως που ετέλεσε πριν από την παράδοσή του σε εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, διαφορετικής από εκείνη που δικαιολόγησε την παράδοση αυτή, είτε να παραδοθεί σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος μέλος εκτελέσεως, δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος λόγω αξιόποινης πράξεως που ετέλεσε πριν από την εν λόγω παράδοση, πρέπει να εκδίδονται, καταρχήν, εντός τριάντα ημερών από της παραλαβής του αιτήματος.

72 Όσον αφορά τη δυνατότητα των κρατών μελών να προβλέπουν, με την εθνική τους νομοθεσία, ένδικο βοήθημα συνεπαγόμενο αναστολή κατά των αποφάσεων περί των οποίων γίνεται λόγος στα άρθρα 27, παράγραφος 4, και 28, παράγραφος 3, στοιχείο γ′, της αποφάσεως-πλαισίου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι διατάξεις αυτές, αντιθέτως προς το άρθρο 17 της αποφάσεως-πλαισίου, δεν ορίζουν προθεσμίες για την έκδοση της «οριστικής αποφάσεως» και, επομένως, έχουν την έννοια ότι οι προθεσμίες που τάσσουν αφορούν μόνον την αρχική απόφαση και όχι περίπτωση στο πλαίσιο της οποίας προβλέπεται μια τέτοια προσφυγή.

73 Ωστόσο, θα ήταν αντίθετο τόσο προς τη λογική που διέπει την απόφαση-πλαίσιο όσο και προς τον σκοπό αυτής, που είναι η επιτάχυνση των διαδικασιών παραδόσεως, να μπορούν οι προθεσμίες προς έκδοση οριστικής αποφάσεως στο πλαίσιο των άρθρων 27, παράγραφος 4, και 28, παράγραφος 3, στοιχείο γ′, της αποφάσεως-πλαισίου να υπερβαίνουν εκείνες που προβλέπονται στο άρθρο 17 αυτής.

74 Κατά συνέπεια, προς εξασφάλιση της λογικής συνέπειας κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή της αποφάσεως-πλαισίου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι μια ανασταλτική προσφυγή, ενδεχομένως προβλεπόμενη από την εθνική νομοθεσία κράτους μέλους κατά των αποφάσεων περί των οποίων γίνεται λόγος στα άρθρα 27, παράγραφος 4, και 28, παράγραφος 3, στοιχείο γ′, της αποφάσεως-πλαισίου, πρέπει να ασκείται, εν πάση περιπτώσει, τηρουμένων των προθεσμιών που προβλέπονται στο άρθρο 17 της αποφάσεως-πλαισίου για την έκδοση οριστικής αποφάσεως.

75 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, στο υποβαλλόμενο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι τα άρθρα 27, παράγραφος 4, και 28, παράγραφος 3, στοιχείο γ′, της αποφάσεως-πλαισίου έχουν την έννοια ότι δεν εμποδίζουν τα κράτη μέλη να προβλέπουν τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής αναστέλλουσας την εκτέλεση της αποφάσεως της δικαστικής αρχής που αποφαίνεται, εντός τριάντα ημερών από της παραλαβής του αιτήματος, προκειμένου να παράσχει τη συγκατάθεσή της ώστε ένα άτομο είτε να διωχθεί, να καταδικαστεί ή να κρατηθεί προς έκτιση ποινής ή άλλου στερητικού της ελευθερίας μέτρου, λόγω αξιόποινης πράξεως που ετέλεσε πριν από την παράδοσή του σε εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, διαφορετικής από εκείνη που δικαιολόγησε την παράδοση αυτή, είτε να παραδοθεί σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος μέλος εκτελέσεως, δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος λόγω αξιόποινης πράξεως που ετέλεσε πριν από την εν λόγω παράδοση, υπό την προϋπόθεση ότι η οριστική απόφαση εκδίδεται εντός της προθεσμίας που ορίζει το άρθρο 17 της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου.

Επί των δικαστικών εξόδων

76 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαίνεται:

Τα άρθρα 27, παράγραφος 4, και 28, παράγραφος 3, στοιχείο γ′, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, έχουν την έννοια ότι δεν εμποδίζουν τα κράτη μέλη να προβλέπουν τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής αναστέλλουσας την εκτέλεση της αποφάσεως της δικαστικής αρχής που αποφαίνεται, εντός τριάντα ημερών από της παραλαβής του αιτήματος, προκειμένου να παράσχει τη συγκατάθεσή της ώστε ένα άτομο είτε να διωχθεί, να καταδικαστεί ή να κρατηθεί προς έκτιση ποινής ή άλλου στερητικού της ελευθερίας μέτρου, λόγω αξιόποινης πράξεως που ετέλεσε πριν από την παράδοσή του σε εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, διαφορετικής από εκείνη που δικαιολόγησε την παράδοση αυτή, είτε να παραδοθεί σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος μέλος εκτελέσεως, δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος λόγω αξιόποινης πράξεως που ετέλεσε πριν από την εν λόγω παράδοση, υπό την προϋπόθεση ότι η οριστική απόφαση εκδίδεται εντός της προθεσμίας που ορίζει το άρθρο 17 της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου.

(υπογραφές)